

Mor til fulltimer i moralsk opprustning

Hvordan er det å være mor til en fulltimer?

Også i vår tid drar unge apostler ut i det usikre, uten å vite om de i morgen får klær, uten å vite om det er noen som vil gi dem mat, uten å vite annet enn at de overlater alt til Guds ledelse. Det finnes slike unge mennesker her i Norge, villige til å legge alt i Guds hånd. Og mange av dem er dradd langt ut i det fremmede for å arbeide for moralsk opprustning. Dette er M.R.A.s fulltimere.

Foran meg sitter mødre til unge gutter som er dradd ut slik. De virker smilende, trygge, rolige og glade.

«Vi har vel alle en trang til å vite at våre sønner har en utdanning som vil gi den en sikker økonomisk stilling i fremtiden. Vi er så innpisket med den materialistiske tankegangen at det faller oss vanskelig å tenke i helt nye baner», sier Lisbeth Kaltenborn, mor til fulltimeren Karl Fredrik Kaltenborn.

«Da Moralsk Opprustnings skuespill «Den glemte faktor» ble spilt i Drammen i 1949, gjorde det et dypt inntrykk på meg og på mine barn. Min mann var død i 1940. — Sommeren 1950 reiste min datter og min sønn til Caux i Sveits, M.R.A.'s sentrum i Europa. Karl Fredrik var da 18 år og gikk i 4. gymn. Da de kom tilbake fra Caux begynte vi å ha en stille stund sammen om morgenen, og vi fikk erfare hvordan det sammen å lytte til Guds vilje, ga oss et verdifullt fellesskap og hjelp å løse mange floker. — Etter artium og endt militærtjeneste dro Karl Fredrik i 1952 til Caux igjen. Mens han var der, modnedes etterhvert den tanken at han ikke skulle reise hjem for å lese videre slik som først var tenkt. Han følte at Gud hadde andre planer for ham, og han bestemte seg for å følge Hans ledelse hvor den enn måtte føre ham. — For meg var det meget vanskelig å akseptere dette!»

Hva er trygghet

«Og likevel lot De ham dra?»

«Hvis jeg den gang hadde fått min vilje, var han ikke reist ut. For meg var kristendommen ikke noe nytt, og jeg mente jo at jeg trodde på Gud, men da spørsmålet kom om jeg var villig til å overlate gutten til Guds ledelse, da viste det seg at min tro ikke strakk til. Karl Fredrik var enda så ung, så jeg mente det var min plikt å sørge for at han fikk en utdanning og dermed en trygghet for fremtiden. Men etterhvert forstod jeg at det var en feil form for ansvarsfølelse. Hans måte å leve på under

Guds ledelse ble for meg en stadig større utfordring til å ta mitt eget forhold til Gud opp til revisjon.»

«Var det like vanskelig for Dem? spør vi Molla Johnson, som også har en sønn som er fulltimer.

«Våre forhold var anderledes. Min mann og jeg kom i kontakt med det man før krigen kalte Oxford-bevegelsen. Dengang var vi på nippet til å melde oss ut av statskirken, men gjennom Oxford-bevegelsen fant vi begge frem til en personlig Gudstrø. Vår sønn Sturla var derfor på forhånd fortrolig med M.R.A.s livsform. Men

det var først da han kom i kontakt men en internasjonal M.R.A.-styrke, at han bestemte seg til å gi sitt liv til dette.»

Til Syd-Amerika

«Var De glad eller bekymret da han bestemte seg til å bli fulltimer?»

«Det var ikke lett. — Han studerte medisin og skulle bli lege som sin far og hadde bare noen få år igjen. Det var en ennå større kamp for min mann enn for meg. Til å begynne med arbeidet Sturla med Moralsk Opprustnings skuespill i Oslo og spilte selv med. Å reise ut som fulltimer var en beslutning som modnet i ham litt etter litt. Det kom et telegram til Norge fra en boer som bad om å få skandinaviske studenter til M.R.A.s arbeide ved universitetene i Syd Afri-

ka. Sturla fikk denne oppfordringen, og ble klar over at dette var Guds bestemmelse for ham. Han har nå vært dernede i tre år.

Studere medisin

Med hensyn til hans utdanning hadde jeg samme innstilling som Lisbeth Kaltenborn. Det som hjalp meg i denne tiden, var å lese i Det Nye Testamente hvordan Jesu disipler brøt opp fra sine borgerlige yrker uten noen løfter om materiell sikkerhet, og takket være at mennesker den gang fulgte

M.R.A. er en ideologi

kallet, har vi vår kristenarv i dag.»

«Til Moralsk opprustning hører jo også mange som slett ikke er kristne?»

«M.R.A. er ingen religion, men en ideologi — en måte å leve på» sier Lisbeth Kaltenborn. «De 4 absolutter, særlighet, renhet, uselvskhet og kjærlighet er Bergprekenens moralnormer som enhver kan bestemme seg for å leve etter. M.R.A. forener folk fra alle land i en felles kamp for forvandling i det enkelte menneske og i verden.»

«Er det ikke vanskelig å tenke på at sønnene deres helt er overgitt frem-

mede menneskers godhet når det gjelder f.eks. ting som klær? Sender dere dem penger?»

«Det er ikke snakk om godhet i vanlig forstand,» sier Molla Johnson. «Pengene kommer fra mennesker som har fått den overbevisning at M.R.A.

er håpet for verden i dag. Selvsagt gir vi også til arbeidet, men vi føler ingen spesiell forpliktelse til å hjelpe vår sønn.»

«Min sønn har i alle disse årene arbeidet i Europa», sier Lisbeth Kaltenborn, «først blant studenter og dokkarbeidere i England, senere blant gruvearbeidere i Ruhr. De siste årene har han vært i Bonn, Bern og Genève, hvor han har arbeidet med trykkingen av et billedhefte som sendes ut over hele verden på 15 sprog. Nettopp nå reiste han med skuespillet «Hoffnung» til Luxembourg. Dette skuespillet er skrevet av en tysk grubearbeider som sammen med sine arbeidskamerater i Ruhr i de siste 6 måneder har spilt skuespillet i Tyskland, Storbritania, Frankrike, Sveits og Luxembourg, Italia og Kypros. For øyeblikket spilles «Hoffnung» i Kerala i India, på vei til Japan, hvor de er invitert av statsminister Kishi som regjeringens gjester. Det har fått et års permisjon for å bringe dette budskapet ut til verden. Disse grubearbeiderne har sett i øynene Tysklands skyld. Før de dro ut på sin turné til Storbritania hadde de en samtale med dr. Adenauer i Bonn, hvor han sa:

Tyskerne innrømmer sin skyld

«Vi må aldri tillate oss å glemme de sår vi har tilføyet andre folk på grunn av en falsk ideologi.» Kveld etter kveld er budskapet om håp om forsoning gitt gjennom dette skuespillet. Når forfatteren ved slutten av stykket sier: «Vi kan ikke be dere om å glemme, men vi kan be dere om å tilgi, gjør det sterkt inntrykk på tilskuerne!»

«Moralsk opprustning kjemper mot den materialistiske ideologi over alt — ikke bare slik den gir seg det mest utpregete uttrykk i kommunismen» sier Molla Johnson. «Min sønn forteller om de undre som skjer når folk som før var fylt av hat og bitterhet mot hverandre, finner enighet tvers over alle rase, klasse- og politiske skillelinjer.

Håb for Afrika

Det er nok av eksempler på hvordan denne forvandlingen i mennesker har gjort det mulig å finne en løsning på kritiske situasjoner. Mange av Afrikas ledere i dag i de stater som står foran sin uavhengighet, har gitt uttrykk for at det virkelige valg for

... opprustning

30 April 1960 - Husmorbladet

Afrika i dag står mellom M.R.A. og Kommunismen, og de ber inntrengende M.R.A.'s styrker om å komme til hjelp til deres land.

Jeg tror det er fordi jeg vet at det faktisk skapes historie gjennom M.R.A. at jeg av hele mitt hjerte kan si at jeg er takknemlig og glad ved å vite at vår sønn står sammen med hvite og fargete for å kunne bringe denne forvandlings ideologi til Afrika.»

Hat må overvinnes

«Men det er jo ikke alle som kan reise ut og bli fulltimere?»

«Vi lever i en åndelig og moralsk forfallstid, som truer hele vår sivilisasjon, og jeg tror at det er bare gjennom det enkelte menneske den fornyelse kan komme som bringer renesanse. Skal vi vinne denne kampen, må vi kjempe like helhjertet i de enkelte hjem her i Norge, som våre unge kjemper i Ruhr og Sør-Afrika. På denne måten står vi sammen!»

I Sør-Afrika kan hverken handelsboikott eller resolusjoner bane veien for et samarbeide etter århundreders undertrykkelse og mishandling. Det kan bare en dyptgripende forvandling av det enkelte menneske.

Sturla skriver at det gir et veldig håp når han ser hvite forvandles og de fargete ydmykt om tilgivelse for sin overlegenhet og sin måte å leve på, og beslutte seg til å oppgi sin sikre, tilvante tilværelse for fullt og helt å gå inn i denne kampen for å bygge et nytt Afrika.

Hvite som ba om tilgivelse slukket de farvedes hat

Det er denne nye type hvite som forvandler fargete menn og kvinner, som har sett revolusjonen som eneste håp og mulighet. Dr. Nkomo er et slikt eksempel. Som president og grunnlegger av Sør-Afrikas ungdomsliga var det hans eneste mål å kaste de hvite ut. Jeg har selv hørt ham uttale: «I tre hundre år har det mest intense hat og bitterhet skilt oss i Sør-Afrika. Jeg så en blodig revolusjon som den eneste løsning. Jeg trenet ungdommer for dette. Ikke noe offer var for stort, — inntil jeg møtte en ny type hvite menn som ikke bare bad om tilgivelse for deres holdning mot oss, men var villige til å kjempe skulder ved skulder med oss for et nytt Afrika.»

Her forteller Lisbeth Kaltenborn, Drammen og Molla Johnson, Tønsberg, hvordan det var for dem da deres sønner dro ut for Guds sak, og ga avkall på god utdanning —

Øverst: Karl Fredrik Kaltenborn (med briller) og sønnen av en tysk Hitler-general. De samarbeider ved skuespillet «Hojnung» som tyske grubearbeidere spiller i en lang rekke land. - Nederst: Sturla Johnson som nu er i Syd-Afrika.